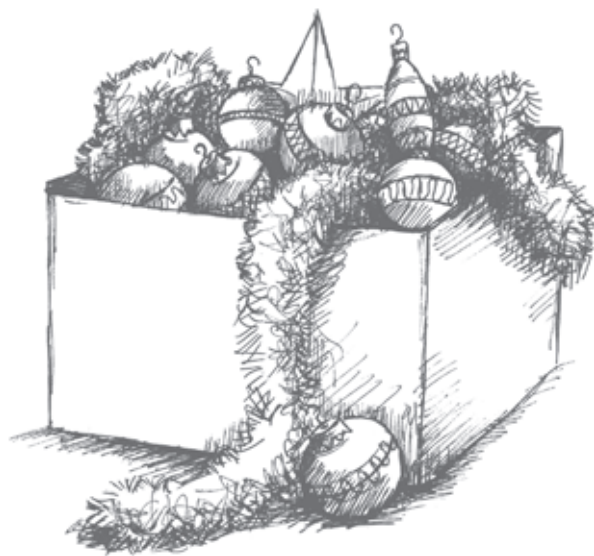

Kapitola druhá

„**T**ak tedy... o ledním medvědovi,“ usmál se dědeček na Sáru. „Jsi si jistá? Víš, že je ten příběh trochu smutný.“

„Ano! Moc se mi líbí. Líbí se mi, že je to příběh o tobě.“

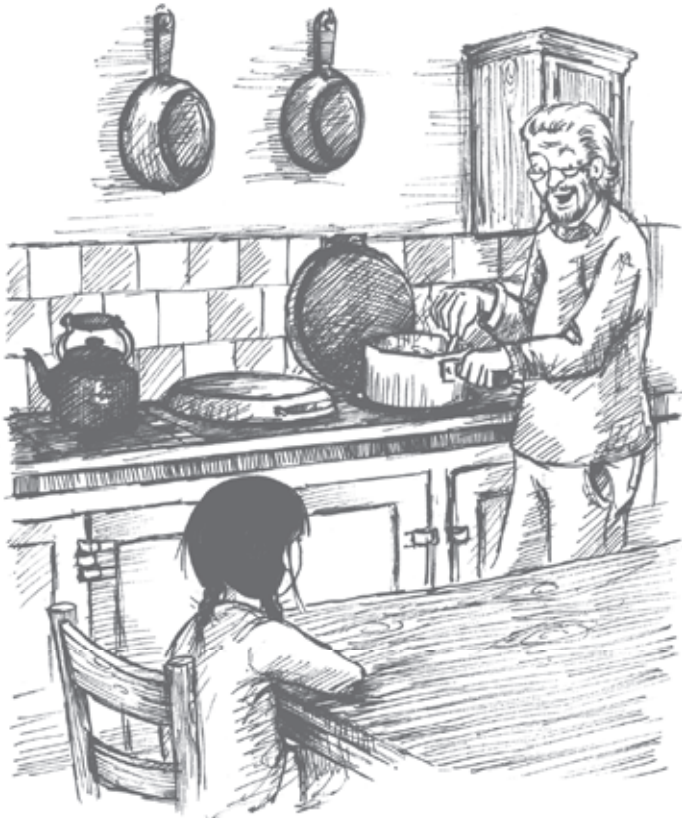
Dědeček přikývl. „Takže, rodina, u níž jsme přečkali sněhovou bouři, byla rodina mého přítele Alignaka – jeho starší bratr, otec a babička. Toho stejného Alignaka, který byl se mnou, když jsme našli lední medvídek.“

„Jak byl starý?“ zeptala se Sára a posadila se v kuchyni ke stolu. „Myslím ten medvídek.“

„Podle Alignaka mu bylo jen pár měsíců. Našli jsme ho na jaře, a tak prý nemohl být venku ze svého brlohu příliš dlouho. On už dřív medvídčata viděl, zatímco já jim nerozuměl ani za mák. To medvídek prostě jen tak sedělo ve sněhu a vypadalo nešťastně.“

„Co jste zrovna dělali, když jste ho našli?“

Dědeček se zasmál. „Alignak se vypravil na ryby a mě vzal jednoduše s sebou. Připadal jsem mu hrozně legrační. Naprosto neužitečný v čemkoliv, z čeho mohl nějaký užitek být.“

„A našli jste ledního medvěda,“ zahihňala se Sára. „Co na to řekla Alignakova maminka, když domů místo ryb přinesl medvěda?“

Dědeček zavrtěl hlavou. „Jeho maminka zemřela už mnoho let předtím. Život v Arktidě byl velice krutý, Sáro. O Alignaka se starala jeho babička společně s otcem a bratrem.“

Sára přikývla. „Už si vzpomínám. Co tedy babička, byla překvapená?“

„Nebylo to poprvé, co Alignak přinesl domů nějaké zvíře – jednou přišel s polárním zajícem. Ale s medvědem ještě nikdy. Nařídila nám, ať ho odvedeme zpátky. Alignak jí však vysvětlil, že to nepůjde. Spotřeboval už všechny sušené ryby, které mu babička dala, když se snažil medvidě nalákat, aby šlo s námi. Babička se na něj tenkrát hrozně rozzlobila, ale medvidě nakonec zůstalo. Museli jsme mu s Alignakem chytat ryby, aby

mělo co jíst, a Alignakův tatínek a bratr nám někdy dali tulení maso a velrybí tuk. Myslím, že na většinu věcí, kterými jsme ho krmili, byl ještě příliš malý. Kdyby byl s maminkou, stále by ještě pil její mléko. Ale měl hlad, a tak se spokojil se vším.“

„Jak jste mu říkali?“ vyzvídala Sára. Sice už to věděla, ale chtěla to slyšet přímo od dědečka. Bylo to součástí příběhu.

„Norbert. Jméno jsem vymyslel já a Alignak souhlasil, líbilo se mu, jak to jméno zní.“

Bylo to poněkud staromódní jméno, ale i Sáře se zamlouvalo.

„A co se stalo potom?“ zeptala se tiše. Věděla, že teď přijde smutná část příběhu.

Dědeček si povzdechl. „Měli jsme ho doma celé jaro a léto a on vyrostl. Alignakovu tatínkovi dělalo starost, kolik toho náš medvěd snědl, protože vlastně ubíral jídlo rodině. A zpětně

si myslím, že se i báli, aby nám Norbert nějak neublížil. Ne, že by to udělal naschvál, byl přítulnější než pes. Ale když jsme ho našli, nebyl větší než malý psík, postupně však rostl a rostl a hodně zesílil. Občas na nás na uvítanou radostně skočil, čímž nás porazil na zem. Taky nechápal, že má zuby i drápy příliš ostré na to, aby si s námi mohl hrát. Nebo tedy,“ zasmál se dědeček, „nebyly příliš ostré, ale my jsme zkrátka nebyli medvědi. Potřeboval dovádět se svým bráškou nebo sestřičkou. Ledním medvědicím se většinou rodí dvě mláďata, která potom vyrůstají bok po boku a hrají si spolu.“

Sára přikývla. „Takže jste ho museli dát pryč.“

„Nejprve jsme se ho snažili naučit chytat tuleně. Nechtěli jsme ho vypustit do divočiny, aniž by byl schopný něco si ulovit. Také jsme mu ukázali několik míst, kde mohl najít ptačí vejce.“